

Yhdellä otolla kuvaaminen ilmaisukeinona videotuotannossa

LAHDEN AMMATTIKORKEAKOULU
Muotoiluinstituutti
Viestinnän koulutusohjelma
Multimediatuotanto
Opinnäytetyö AMK
Kevät 2016
Riikka Maria Pusila

Lahden ammattikorkeakoulu
Muotoiluinstituutti
Multimediatuotanto
Riikka Maria Pusila
Yhdellä otolla kuvaaminen
ilmaisukeinona videotuotannossa
Musiikkivideo
38 sivua
Kevät 2016

Tiivistelmä

Opinnäytetyöni aiheena on käsitellä yhdellä otolla kuvaamista ilmaisukeinona videotuotannossa. Pohjustan aiheen kertomalla esimerkkielokuvien avulla yhdellä otolla kuvaamisesta. Esimerkeissä keskityn kokoillan elokuvaan ja niiden ilmaisuun. Opinnäytetyöni visuaalinen osuus on musiikkivideo, jonka suunnittelin ja toteutin kuvaustiimin kanssa käyttäen yhdellä otolla kuvaamista. Opinnäytetyön kirjallisen osan projektokuvaus käsittelee musiikkivideoprojektia ja tekemiäni ratkaisuja.

Lamk University of Applied
Sciences
Institute of Design
Multimedia Production
Riikka Maria Pusila
One-shot filming as a mean of
expression in video production
Music video
38 pages
Spring 2016

Abstract

My thesis is about one-shot filming. In first part I'm telling about one-shot feature films to see how they use one-shot filming as a mean of expression. My visual part of the work is a music video for a young band called Itä-Hollola Installaatio. We filmed the music video with small filming team. In my text part I explain everything from planning the video to how everything turned out.

Sisällys

1. Johdanto
2. yhdellä otolla kuvaaminen elokuvateollisuudessa
3. Projektin kuvaus
  - 3.2 Itä - Hollola Installaatio
  - 3.3 Käsikirjoitus
  - 3.4 Kuvaukset
  - 3.5 Kenelle Video on tehty
4. Jälkikäsitteily
  - 4.1 visuaalinen ilme
5. Arviointi
6. Lähteet

Kuva 3. Musiikkivideon kuvauksista. Pusila.

Johdanto

Opinnäytetyöni on käsikirjoittaa ja ohjata musiikkivideo, joka kuvataan yhdellä otolla. Pääpaino työssäni on suunnittelu, kuvauksien ohjaaminen ja videon viimeistely. Musiikkivideo on Itä-Hollola Installaatio-nimiselle artistille, joka on Robert Niemistön sooloprojekti. Kuvaajana toimii Laura Seppälä, joka opiskelee elokuvailmaisua Tampereen ammattikorkeakoulussa. Kirjallisessa osiossa käyn läpi muutaman klassikkoelokuvan avulla, kuinka yhdellä otolla kuvaamista on käytetty elokuvatuotannossa. Lopuksi käyn läpi musiikkivideoprojektini, kerron suunnitteluvaiheen haasteista ja kuvauksien toteutumisesta. Lopuksi videon viimeistelystä ja onnistumisista.

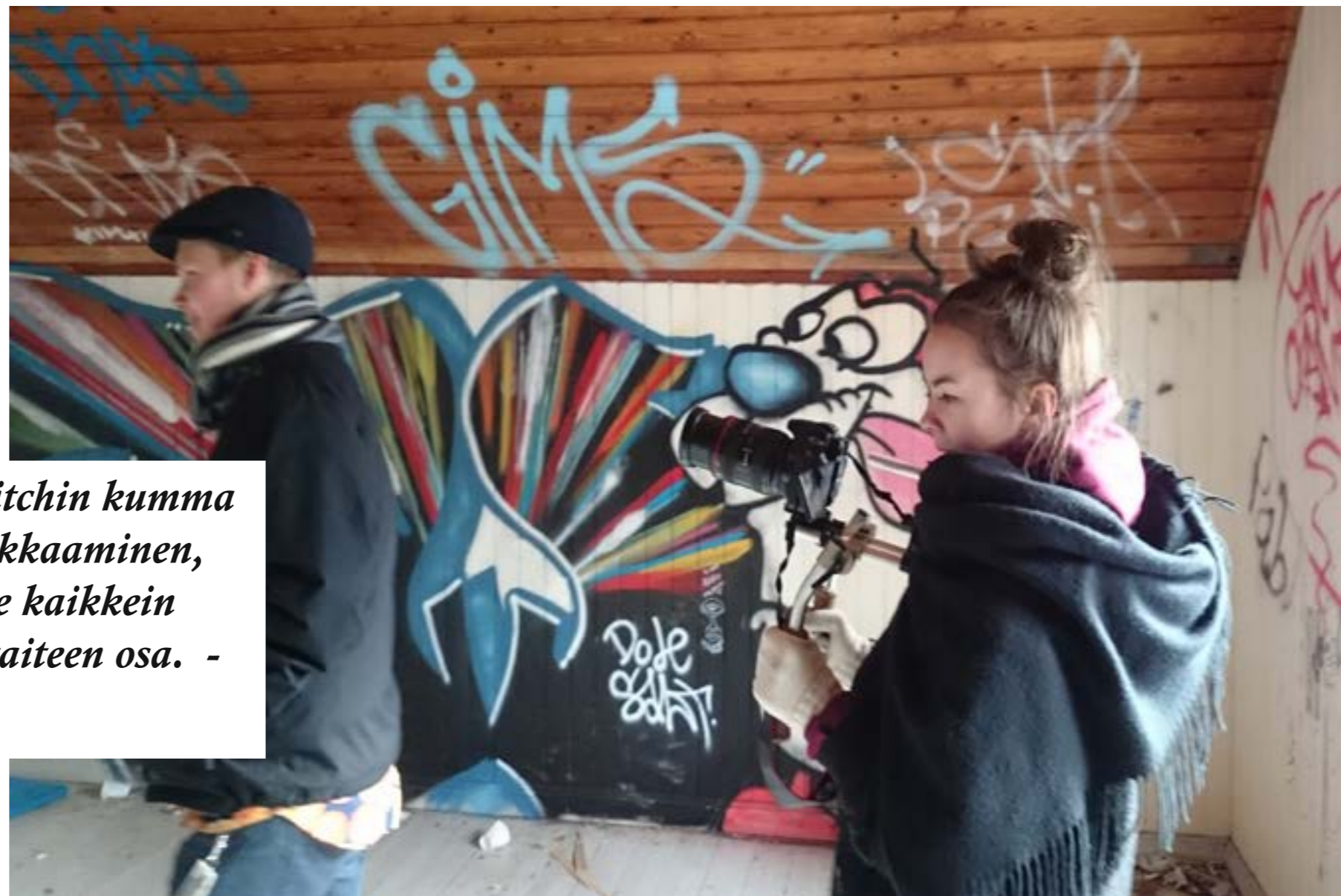
Kuva 4. Kuvituskuva, Pusila 2016.

Yhdellä otolla kuvaaminen on elokuvallisesti haastava ja visuaalisesti rauhallinen videon kuvaustyyli. Tyyli on ollut olemassa yhtä kauan kuin elokuvia on tehty. Aika ajoin sitä käytetään, mutta se on tavallista leikkaustyyliä harvinaisempi. Yhdellä otolla kuvaaminen on rytmiltään rauhallisempaa kuin leikattu video. Usein pitkät kohtaukset luovat juuri tunnelmansa visuaalisuudellaan – katsoja ehtii nähdä kaiken kuva-alalla olevan. Tähän usein perustuu tyylin käyttö. Halutaan kertoa tarina, jossa miljöö ja henkilöt ovat pääosassa ja korostavat toisiaan. 2000 – luvulla Euroopassa on tehty kaksi paljon huomiota kerännyttä visuaalisesti omaperäistä kokopitkää elokuvaa, jotka on kuvattu yhdellä otolla. Kun Hitchcock aikoinaan 40-luvulla teki elokuvansa ”Köysi”, jossa pyrittiin pitkiin, huomaamattomasti toisiinsa liitettyihin ottoihin, häntä kritisoitiin. Leikkaaminen on ehkä tehok-

kain keino kertoa tarinaa. – kuviin kiteytetty käsikirjoitus kerrottuna nopeilla leikkauksilla ja montaa-seilla. Entä jos voisimme tehdä elokuvan ja kertoa tarinan leikkaamatta? Silloin elokuvassa olisi läsnä teatterinomaisen läsnäolo, keskittyminen ja adrenaliinin tuottama energia. Energiassa olisi hengityksen rytmi. Rauhalliset kohdat – siirtymät tapahtumien välillä voivat

Kenties syynä oli vain Hitchin kumma mieli kieltää itseltään leikkaaminen, joka oli aina ollut hänelle kaikkein merkityksellisin elokuvataiteen osa. - Hitch. J. R. Taylor 1978

olla yhtä tärkeitä kuin tarinan kannalta oleelliset käänteet.

Kuva 5. Musiikkivideon kuvauksista. Pusila.

Ensimmäinen täysin yhdellä otolla kuvattu kokopitkä elokuva on Sebastian Sokurov ohjaama Venäjän arkki 2002. Elokuva kuvattiin yhdellä ainoalla otolla Pietarissa talvella. Luonnonvaloa riitti vain neljä tuntia päivässä ja ulkona oli 24 astetta pakkasta. Elokuva oli pakko saada kuvattua yhdellä kertaa,

'I am sick of editing,' explains director Alexander Sokurov. 'Let's not be afraid of time. I wanted to try to fit myself into the flow of time, to live that one-and-a-half hours as if I was merely breathing in and out.' I. Freer. 2003.

sillä elokuvassa näkyvän orkesterin kapellimestari oli Pietarissa vain yhden päivän ajan. Elokuva kuvattiin digitaalisella kameralla. (I. Freer. 2003)
Aikaisemmin yhdellä otolla kuvaaminen oli kyllä käytetty

tyyli, mutta 35mm kaitafilmillä yhdellä kelalla voidaan kuvata enintään 12 minuuttia. Alfred Hitchcock kuvasi elokuvansa Köysi näin ollen mahdollisimman pitkällä alle 12 minuutin otoilla, jotka liitettiin huomaa-

mattomasti toisiinsa esimerkiksi näyttelijän selän peittäessä kameran kuva-alan. Tyyliä ihmeteltiin, eikä se saanut suurta arvostusta 40-luvun lopulla. Samankaltaista kuvien liittämistä saumattomasti toisiinsa on käytetty kuitenkin jatkuvasti 50-luvulta eteenpäin. Viimeaikainen esimerkki tyylistä on 2014 julkaistussa Alejandro G. Iñárritun ohjaamassa Birdman –elokuvassa. Siinä käytetään samankaltaista tekniikkaa luomaan mielikuva yhden oton elokuvasta, vaikka todellisuudessa elokuva on kuvattu monilla pitkillä otoilla. Nykyään tällainen leikkaus ei siis herätä suuremmin huomiota. Digitaalisten kameroiden kehittyminen paransi mahdollisuuksia kuvata yhdellä otolla elokuvan ajallisesti kestosta riippumatta.

Schipperin 2015 valmistunut Victoria on päässyt yli aikaisemmista tekniikan aiheuttamista rajoitteista. Elokuva kuvattiin yhdellä otolla. Kamera lipuu pehmeästi yleiskuvasta lähikuvaan ja takaisin. Koko elokuva saa miettimään, miksi muut elokuvat eivät ole näin miellyttäviä katsoa. Tarinassa on neljä päähahmoa ja katsoja tuntee olevansa viidentenä mukana elokuvan tapahtumissa. Tämä elokuva on nostanut uudella tavalla yhdellä otolla kuvaamisen esille. Näyttelijät joutuvat käymään läpi monet tunnetilat koko ajan etenevän tarinan mukana. Elokuva on täysin taianomaisen hienosti toteutettu. Sen visuaalinen ilme ei ole kärsinyt vähäkään eikä kompromisseja ole jouduttu tekemään kuvaustyylin takia. Myös erona Sokurovin jo klassikoksi muodostuneeseen elokuvaan Victoriassa on huomattavan haasteellisia rytmin muutoksia ja miljöitä yökerhoista päivänvaloon tai öisiin sisätiloihin. Elokuva on

kuin teatteriesitys keskellä kaupunkia, jossa näyttelijät juoksevat pitkin kaupungin katuja, asuntoja, kauppoja, kahviloita ja yökerhoja kameran ollessa tämän kaiken yleisönä. Elokuvaa katsottaessa katsoja todella uppoutuu osaksi yön tapahtumien kulkua, ikäänkuin hän olisi sivustakatsoja tapahtumissa joihin hän on sattumalta päätenyt mukaan. Erikoista Victoriassa, verrattuna Sokurovin Venäjän arkkiin ja Hitchcockin Köyteen, on se että siinä on havaittavissa ajan manipulaatiota, vaikka Victoria onkin kuvattu yhdellä otolla. Yleensä yhdellä otolla kuvatussa elokuvassa kuvataan reaaliajassa. Victoria-elokuvassa on kuitenkin nopeatempoisia lokaa-tiosiiirtymiä. Vaikka kuvassa ei ole leikkausta, katsoja ajattelee autolla ajetun matkan olevan pidempi kuin se todellisuudessa on. Samoin tilanteet, joissa elokuvassa ollaan yökerhossa – jos kamera ja näyttelijät viipyvät siellä alle viisi minuuttia, tarinassa on aikaa mennyt varmasti

From the moment Victoria kicks off in a Berlin nightclub until it winds down on the city's deserted dawn streets almost two and a half hours later, every inch of the foot-age is unscarred by edits. The film scarcely draws a breath and nor do we.
- R. Gilbey. 2016.

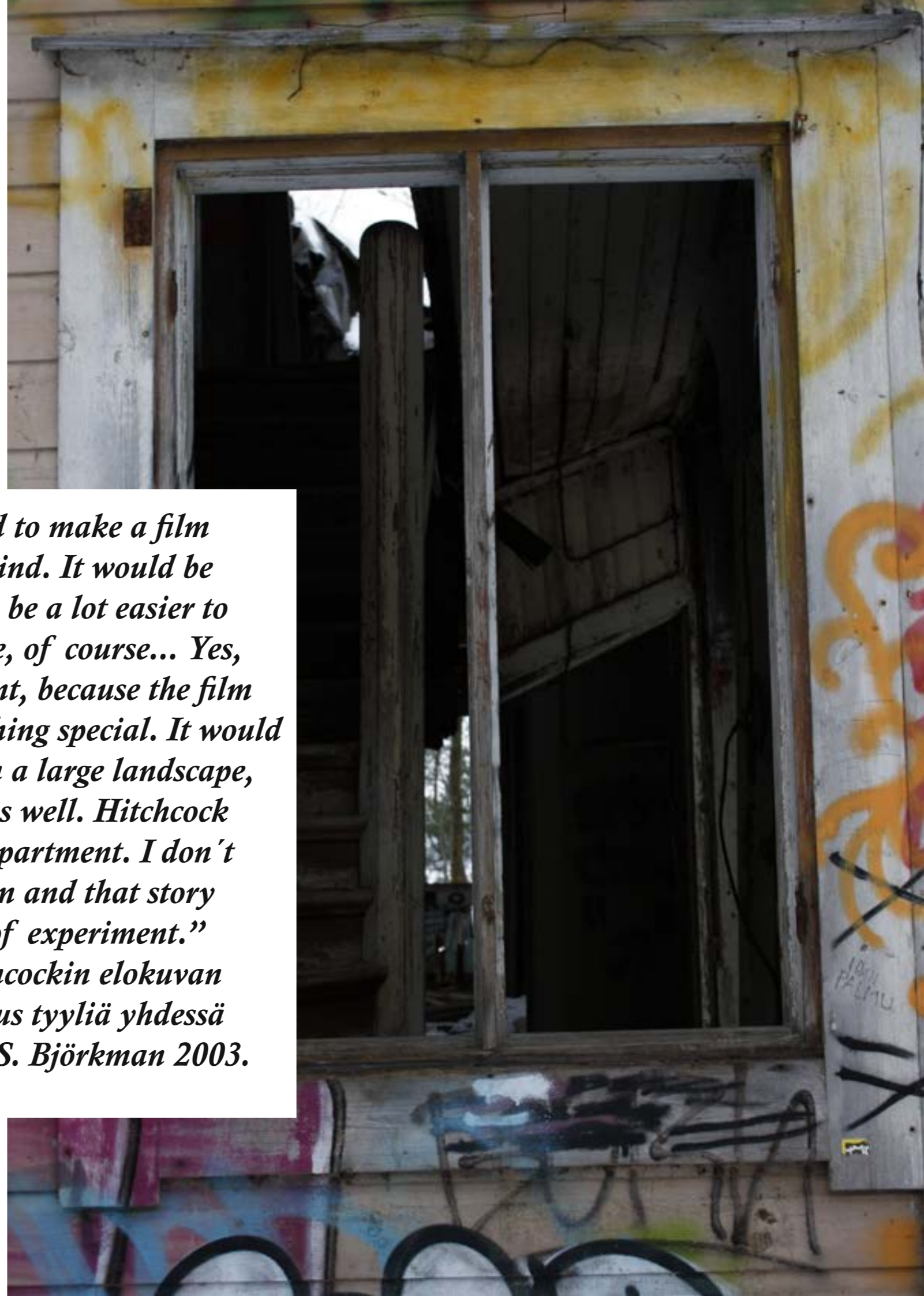
paljon enemmän. Ajan manipulaatio tapahtuu siis elokuvan rytmin muutoksilla. Tällaisia kohtauksia on elokuvassa useita ja juuri ne tekevät elokuvasta tarinallisesti paljon monimutkaisemman. Sen takia elokuva ei kärsi yhdellä otolla kuvaamisesta, vaan ottaa siitä kaiken irti. Jos elokuva kulkee kokoajan

reaaliajassa, siitä tulee helposti pitkäväteinen, eikä silloin ole tarinankaan kannalta eduksi kuvata yhdellä otolla.

Pitkää elokuvaa ei voisi kuvata yhdellä otolla ilman tekniikan kehitystä. Vaikka filmillä kuvattu elokuva on visuaalisesti edelleen tarkempaa ja kauniimpaa, niin digitaaliset kamerat lisäävät kuvausmahdollisuuksia. Kamerat ovat keventyneet ja niitä on helpompi liikuttaa. Samalla myös on päästy eroon 12 minuutin filmikeloista. Kameran muistikorteista ja kovalevyistä riippuen digitaalisesti voidaan kuvata hyvinkin pitkiä aikoja. Molemmille tekniikoille on siis paikkansa. Lisäksi digitaalisen kuvan rajattomat jälkikäsitteilymahdollisuudet lisäävät sen monipuolisuutta.

”I’ve actually always wanted to make a film in a single shot, like Kvindesind. It would be fun to try once. It would also be a lot easier to do. There’s Hitchcock’s Rope, of course... Yes, but that was a disappointment, because the film doesn’t use the idea for anything special. It would be fun to move freely through a large landscape, and maybe even go indoors as well. Hitchcock confines himself to a small apartment. I don’t think that that particular film and that story were best suited to that sort of experiment.”
Lars Von Trier kritisoi Hitchcockin elokuvan Rope tapaa käyttämää kuvaus tyyliä yhdessä lokaatiossa. – L. Von Trier. S. Björkman 2003.

Projektokuvaus

–miten saavutan tavoitteen

Tavoitteeni on toteuttaa minimalistinen ja visuaalisesti kaunis video. Tunnelma on rauhallinen, ristiriitaa ja jännitettä luo karu ympäristö. Tarinankerronnan välineinä toimivat kuvakoot, valo ja kameran etäisyys näyttelijästä. Lukiessani Sydney Lumetin ”Elokuvan tekemisestä” (s.99) ymmärsin, että pelkkä optiikan valinta voi korostaa näyttelijän näyttelysuoritusta, tai piilottaa sitä. Tämä tekee tarinassani kuvakokojen muutoksista merkityksellisiä. Tarina alkaa kaukaa ja vähitellen pääsemme lähemmäs näyttelijää. Kuvakoko pääsee aina lähikuvaan asti. Sitten erka-

nemme hahmosta uudellen, päästämällä hänet kauemmas aina yleiskuvaan asti. Tämän on tapahduttava tietenkin rytmisesti. Lähelle pääseminen kestää kauemmin kuin hetki, jolloin kamera erkaantuu hahmosta. Näin muodostuu alkeellinen tarina. Saatamme lähentyä hahmoa, havaita hänen tunnetilojaan, ja sitten havainto häviää hänen erkaantuessaan. Toinen kerronnallinen ja runollinen elementti on valo. Meidän kuvausmiljöö on autiotalo. Siirrymme ulkotilasta sisätilaan, joka on pimeä. Sisätilassa on vain keinovalo, jolla saamme näyttelijästä kasvoja ja hartioita

esille, mutta tila on pimeä. Tässä on kaikki mahdollisuudet, että valo piirtää runollisen kaunista kuvaa, silti se on suunnaton haaste – näyttelijän, kameran ja valojen on liikuttava juuri oikein. Valon on osuttava näyttelijään ja kameran päästävä oikeaan kuvakulmaan. Siirrymme yläkertaan, jossa palaamme luonnonvaloon. Muutos tulee olemaan varsinainen haaste kuvaajalle. Kuitenkin dramaattinen muutos ja valaistuva kuva on itsessään jälleen tarinan kerrontaa. Pyrin näin luomaan tarinan minimalistisin keinoin – vain kuvakoolla ja valaistuksella.

Kuva 9. Kuvituskuva, Pusila 2016.

Kuvauspaikka on erittäin merkityksellinen. Sillä joko poistetaan ylimääräisiä muutujia tai lisätään niitä. Lisäksi miljöön tunnelma on kiistottoman tärkeä. Mahdollisuuksia oli useita, pohdimme niin Hollolaa, Helsinkiä kuin Nastolaakin. Hollolasta olisi löynyt mökki, jonka ympärillä on paljon metsää. Olin ajatellut, että metsä olisi visuaalisesti kaunis videon alussa. Artisti ei kuitenkaan halunnut metsää, vaan jälkiä ihmisen elämästä. Nastolassa oli autiotalo, jossa huhujen mukaan kummitteli. Tontin omistajaa ei kuitenkaan löydetty, joten päätimme jättää sen myös omaan rauhaansa. Viimeinen vaihtoehto oli lopulta sopivin. Helsingin Kruunuvuori, joka sopi tietysti laulun sanoitukseen parhaiten. Miljöö on karu ja täynnä elämän jälkiä. Karuus on kuitenkin värikkäiden graffitien peitossa, ja itse talo on upea vanha puutalo korkeine huoneineen. Ehdottomasti paras vaihtoehto sekä minun että Artistin mielestä. Visuaalista kiinnostusta paikkaa kohtaan lisää, että alueella olevat autiotalot ovat saaneet purkutuoimion

– ne puretaan kesällä 2016. Tämän takia paikan olemus on vielä kiehtovampi katoavaisuudessaan. Lisäksi paikassa on voimakas ajanhenki, ja ihmiset ovat vuosikymmenten kuluessa jättäneet siihen elämisen jälkiä. Vaikka talot voivat nykyään näyttävät rujoilta, todellisuudessa ne ovat varsin kauniita vanhoja puutaloja, jollaisia näkee nykyään harvoin.

Kuva 10. Kuvituskuva, Pusila 2016.

Itä-Hollola installaatio

Itä-hollola installaatio on keikkaillut syksyllä 2015 ja keväällä 2016 hyvin ahkerasti, ja julkaissut nettisivuillaan 5 uutta kappaletta. Minulle oli heti selvää että lähdemme uusista kappaleista liikkeelle, koska niitä ihmiset haluavat kuulla. Listassa olisi kaksi hyvin kaunista hitaampaa laulua, ”Arvottomat” ja ”Sipsipussi”. Kuitenkin keikoilla yksi kuuntelijoiden eniten pitämistä lauluista on nopeampitempoinen ”Vittu mä en muuta Helsinkiin”. Valitsimme tämän laulun sen suosion takia. Videon hidastempoisuus tulee luomaan voimakkaan jännitteen nopeampitempoisen musiikin kanssa Uskon kuitenkin kokonaisuuden toimivuuteen, sillä laulun sanat ovat humoristiset

ja Helsinki-vihaiset. Kuvauspaikan miljöö tulee puhuttemaan katsojaa, ehkä myös hämmentämään. Uskon niiden kuitenkin sopivan saumattomasti yhteen. Videon sisältöön oli useita eri vaihtoehtoja. Alun perin olin suunnitellut, että video olisi huomattavasti pidempi kuin artistin tekemä kappale. Näin ollen video olisi alkanut, kun henkilö kävelee metsän läpi kohti taloa – musiikki alkaisi vasta talossa ja loppuisi kun henkilö lähtee sieltä ulos. Video jatkuisi siihen asti, että henkilö saa jonkin kulkuneuvon lähteäkseen pois. Kuitenkaan artisti itse ei pitänyt tästä suunnitelmasta. Jätimme pois kaiken muun, ja keskityimme vain taloon. Artisti toivoi, että videossa korostuisi

elämän jäljet. Kaikki metsä tai muu ympäristö oli hänen mielestä turhaa. Seuraavassa suunnitteluvaiheessa aloin miettiä, pitäisikö talon huoneissa tapahtua jotain? Esimerkiksi olisiko kussakin huoneessa yksi Itä-Hollola installaation livebändin soittajista soittamassa omaa instrumenttiaan. Kuitenkin tällöin olisi harhaanjohtavaa, miksi henkilö lähtisi sieltä pois ja Miksi he ylipäätään olisivat autiotalossa?

Kuva II. Musiikkivideolta - Robert autiotalon alakerrassa.

Tällä tavoin suunnitelmista karsiutui pois kaikki ylimääräinen. Jätimme pois pitkän alun, ylimääräiset hahmot – soittimet soittajineen. Tämä kaikki olisi ollut jopa liian itsensänselvää musiikkivideoon. Mielestäni nämä asiat eivät olisi antaneet videon sisältöön mitään lisää, vaan ehkä jopa kiinnittäneet huomion vääriin asioihin.

Käsikirjoitus

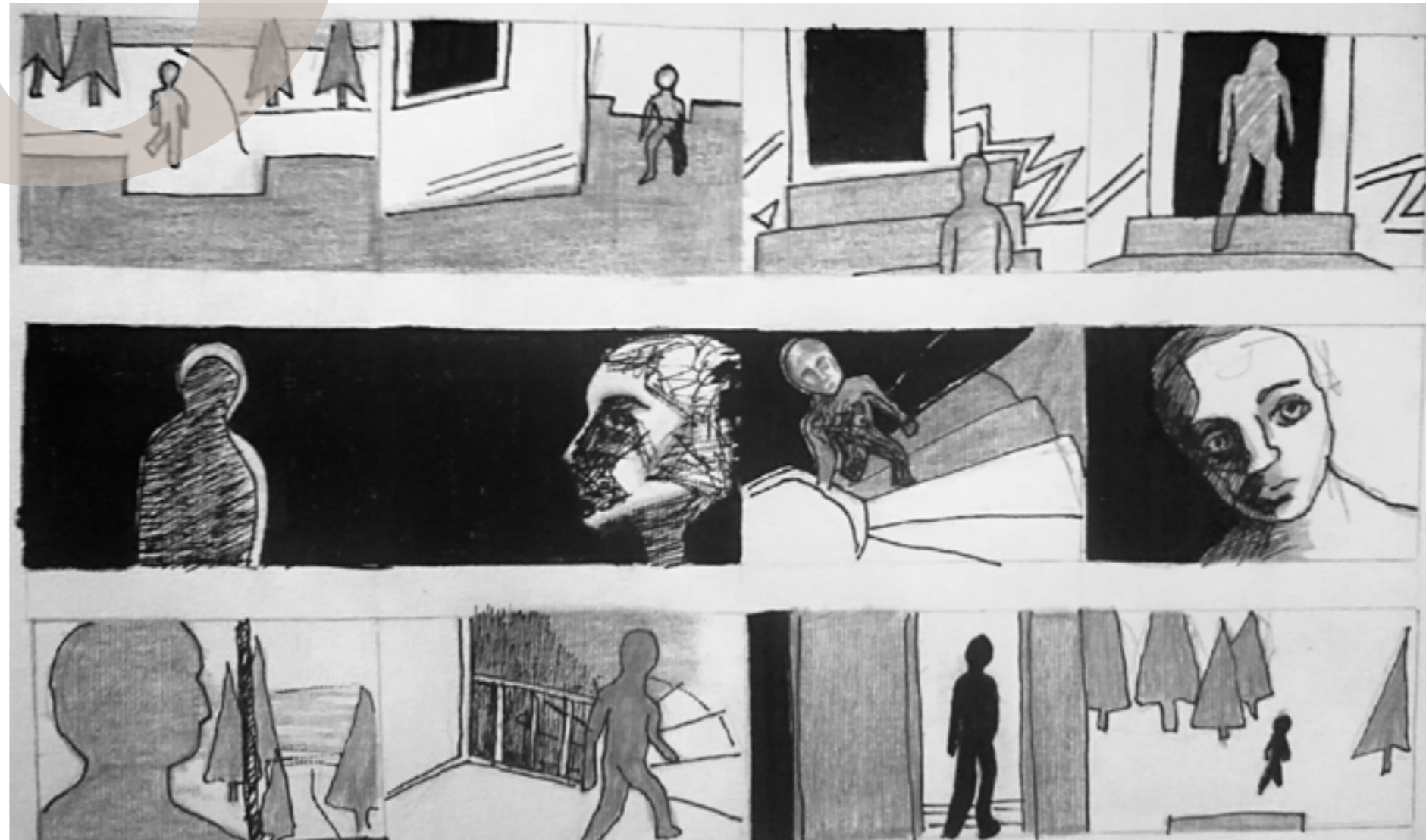
1. Henkilö saapuu kohti hylättyä taloa.
-Kamera lähellä taloa: laajakuva
-äänitetään paikan atmot ja askeleet

2. Henkilö kiertää talon oven luokse
-Kamera lähtee seuraamaan henkilöä - koko kuva
-musiikki alkaa - ei äänitystä

3. Henkilö kulkee portaat ylös, katselee ympärilleen. Kävelee "olohuoneeseen", alakerran isoon huoneeseen.
Kamera menee vasemmalle puolelle - puolikuva henkilöstä
Valot seuraavat henkilön liikkeitä - pyritään valaisemaan kasvot- ei niinkään kulissia

4. Henkilö kierää huoneen takan puolelle (vasen)
kamera on paikoillaan - lähikuva
valot seuraa edelleen henkilön kasvoja

5. ja (jos mahdollista keittön oven kautta pois).
kamera pääsee henkilön kasvojen eteen, ja lähtee kävelemään henkilön kanssa. lähikuvaa

Kuva 12. Kuvakäsikirjoitus. Pusila.

valot kulkevat eteiseen ja jäävät sinne.

6. Henkilö kävelee eteiseen, lähtee kävelemään portaita ylös.

Kamera kulkee edessä - lähikuvaa henkilön kasvoista

-Voimakas muuton valaistuksessa! Siirrytään luonnolliseen valoon!

7. Henkilöllä voimakas reaktio valon muutokseen. Näkee kaiken ympäristön ja alkaa kammoksua paikkaa.

kamera - kuvakoko alkaa väljetä

kamera seuraa, kun henkilö tutkii yläkertaa

8. Henkilö avaa parvekkeen oven, katselee ulos, tutkii taloa, paikka on ahdistava.

Kamera näyttää yhä enemmän ympäröivää tilaa.

9. Henkilö reagoi paikkaan ja päättää lähteä pois nopeasti.

Kamera seuraa selän puolelta ja etääntyy koko ajan.

10. henkilö kulkee portaat alas.

-eteisessä valaistus

näkyä paikan karuus.

11. henkilö lähtee ovesta ulos

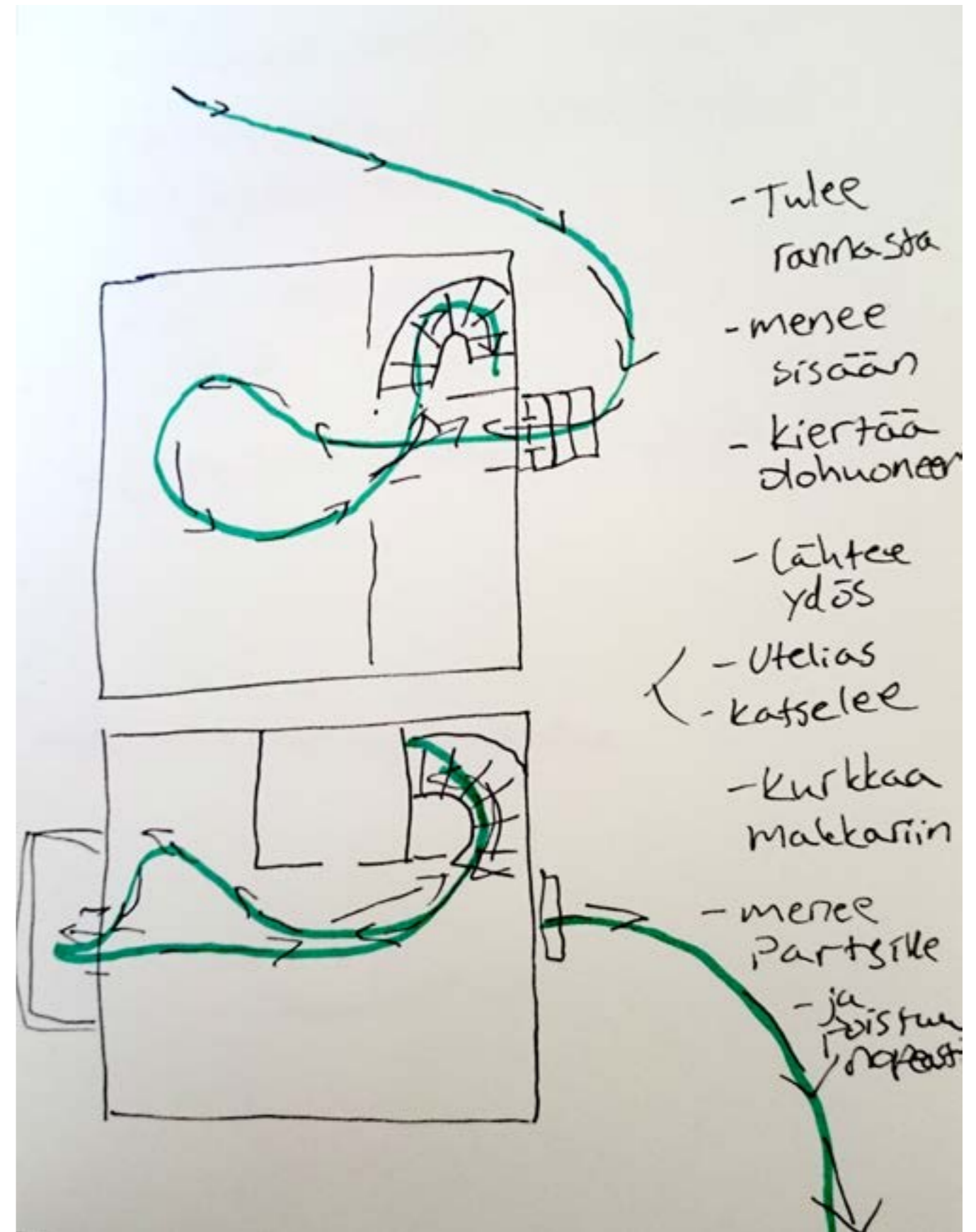
kamera jää paikoilleen talon reunalle, katsoo henkilön perään

Laaja kuva.

-Atmot luonnon äänet, askeleet.

-musiikki loppuu.

-pimeä ruutu.

Kuva 13. Suunnitelma lokaatiossa liikkumisesta, Näyttelijän ja kameran kulkemasta reitistä musiikkivideossa. Pusila.

3.4

Kuvaukset

Kuvaajana työskenteli Laura Seppälä, joka opiskelee Tampereen ammattikorkeakoulussa elokuva-ilmaisua. Valosuunnittelija on Julia Jännti teatterikorkeakoulusta. Kuvausassistenttina toimi Noora Kosunen. Tunsin kaikki tekijät entuudestaan ja Laura ja Julia olivat myös työskennelleet yhdessä aikaisemmin. Lauran siisti ja minimalistinen kuvaustyyli oli ehdottomasti paras valinta. Kuvauslokaation aiheuttamat haasteet olivat kuitenkin hänelle uusia, eikä kuvan laatu ole kaikissa kohdissa aivan täydellistä.

Pimeä alakerta osoittautui haastavammaksi kuin olin kuvitellut. Kaksi valoa olisi riittänyt

alakerrassa perällä olevaan huoneeseen, mutta huomasimme kuvauksissa että myös eteisen käytävään ja portaikkoon tarvitaan lisävaloa. Tämä aiheutti sen, että molempien valojen tuli liikkua kuvauksien aikana. Teimme harjoituksia kuvauksissa ja katsoimme videoita läpi saadaksemme valot oikeisiin kohtiin.

Olin käynyt katsomassa kuvauslokaation läpi aikaisemmin, kävelin ja kuvasin ympäristön. Kun kävin talossa sisällä harmaana päivänä, alakerrassa ei ollut riittävästi valoa saamaan sieltä edes valokuvaa.

Yhdellä otolla kuvaaminen on ongelmanratkaisua joka vaatii suunnittelua ja harjoitusta. Haasteita ovat niin kuvakoon muutokset, miljööstä toiseen siirtyminen, sekä tärkein ja suurin haaste – valo. Leikattuun videoon valot asetetaan usein kohtaus kerrallaan. Jos kohtaus kuvataan useammasta suunnasta, valot joudutaan rakentamaan jokaiseen kohtaan erikseen. Näin ollen suurin haaste yhdellä otolla kuvatessa on valon toimiminen kameran liikkuesssa. Tämä on asia jota voin suunnitella etukäteen, mutta todellisuus voi olla täysin erilainen. Joudumme harjoittelemaan ja tekemään varsinaisen valojen paikkojen suunnittelun kuvauspaikalla.

Kuva 14. Kuvituskuva, Pusila 2016.

Kuvaukset toteutuivat maanantiana 14.3. Tapasimme kymmenen aikaan aamulla metroasemalla, josta lähdimme bussilla varsinaiselle kuvauspaikalle Kruunuvuorelle. Kuvauspaikalla kiersimme heti talon läpi ja kävin läpi käsikirjoituksen. Asetimme valot alakertaan ja kokeilimme muutaman kerran, kuinka saisimme niistä halutun lopputuloksen. Jouduimme kuitenkin muuttamaan valoja monesti. Aluksi vain toinen valoista siirtyy antamaan valoa käytävälle ja palaa sieltä alakerran olohuoneeseen. Kuitenkin huomasimme pian, että myös toisen valon on seurattava enemmän näyttelijän liikkeitä. Valaistava tilaa eteisessä ja portaikon alapäässä. Yksi suuri muutos tapahtui, kun kuvasimme ilman musiikkia. Näyttelijän reaktiot muuttuivat ja videon rytmi oli ehkä jopa kiinnostavampi kuin musiikin kanssa kuvatessa. Suurin haaste kuvauksissa oli ulkotilasta siirtyminen sisätilaan, kun kameran asetukset

pysyvät samanlaisina. Lopullisissa versioissa kuvaaja vaihtaa nopeasti pimeissä kohdissa kameran aukon kokoa. Olin toivonut, että kamera kuvaisi näyttelijän kasvoja portaikossa, mutta se osoitautui liian vaikeaksi toteuttaa vaarallisen kuvauspaikan takia. Päädyimme siihen, että kamera siirtyy vasta yläkerrassa kasvojen eteen.

Muutokset: ottoja kuvattiin 16.

Aina kun kaksi tai kolme ottoa oli kuvattu, katsoimme ne yhdessä läpi. Huomasimme näin tarvittavat muutokset ja kaikki näkivät heti oman työnsä jäljen.

1-3.otto: Muutoksia tehtiin valoihin. Valot eivät saaneet jäädä vain yhteen huoneeseen. Toinen valo tuli eteiseen antamaan sivuvaloa keittiön ovesta. Myös valojen suuntausta korjattiin pimeässä olohuoneessa. Muutoksia piti tehdä myös kameran asetuksiin. Ulkona lumi ei saanut palaa puhki, vaikka

Kuva 15. musiikkivideon kuvauksista Kruunuvuorelta. Pusila.

sisällä on pimeää. Valojen korjaaminen auttoi myös tähän. Huomasin myös että kuvaaja liikkui liikaa samalla etäisyydellä näyttelijästä. Tällöin kuviin ei syntynyt kiinnostavaa rytmiä, vaan sama etäisyys pysyi monissa kohdissa. Muutimme kulkureittiä niin, että osoitin kohtia joissa kamera on paikoillaan vaikka näyttelijä liikkuu.

Samalla pääsimme lähemmäs suunnittelemaani kuvakokojen kiertoa yleiskuvasta lähikuvaan ja takaisin yleiskuvaan.

4-5 otto: Yläkerrassa tuntui olevan liikaa aikaa, joten ehdotin että näyttelijä katsoo vielä kolmanteen huoneeseen ja pysähtyy matkalla. Näin saimme musiikista tärkeimmän kohdan

oikealle hetkelle ja lopun nopea liike sai vähemmän aikaa. Ensimmäisissä oloissa tapahtui joitain upeita yksityiskohtia, jotka eivät valitettavasti enään toistuneet uusilla oloilla. Tämä johtui ehkä valon ja optiikan muutoksista, tai sitten liike kulki yksinkertaisesti eri tavalla.

6-9 Siirsimme molemmat valot liikkumaan eri tavalla. Ensimmäinen valo tuli vastaan aina eteiseen asti ja seurasi näyttelijän liikkeiden mukana takaisin pimeään olohuoneeseen. Huoneesta valo lähti vielä seuraamaan takaisin eteiseen päin. Toinen valo oli kokoajan auttanut eteisen valaisua kiertämällä keittiön puolelta avoimesta ovesta, jonka jälkeen se auttoi valaisemaan pimeän olohuoneen ympäristöä. Nyt molemmat valot seurasi vain näyttelijää, ei tilan valaisua ollenkaan. Molempien valojen tehoa myös lisättiin.

12-15 Otto onnistui, mutta en

saanut ohjattua kameraa ovenkarmin läpi, kuvaan tuli paha tärähdys. En ehtinyt laittaa musiikkia oikeassa kohdassa. Kuvausryhmä alkoi olla väsynyt ja tuli tälläisiä pieniä virheitä, vaikka kaikki muu meni hyvin.

16 Viimeinen otto – kaikki tuntui menneen oikein.

Myöhemmin katsottuna harmittaa, että kuvaaja on kääntänyt kameraa pimeissä kohdissa muuttaakseen valotusta huomauttamattomasti. Se olisi ollut siistimpi tehdä suoraan ilman ylimääräistä liikettä. Rytmillisesti otto on mielestäni erittäin hyvä, mutta alakerrasta oli kauniimpiakin ottoja joissa valot ja huoneiden seinät näyttävät paremmilta. Kuvaustilanteessa uskoin otton olevan silti paras ja toimiva. Ilmoitin, että olemme valmiit. Edelleenkin en usko, että olisimme saaneet parempaa ottoa vaikka kuvauksia olisi jatkettu. Olen tyytyväinen ottoon, mutta samalla siinä on

kohtia joista en pidä. Kokonaisuutena se toimi huomattavasti paremmin, kuin muut otot. Tästä syystä en lähtenyt kuvaamaan enää uusia ottoja, vaan uskoin että viimeinen otto oli paras mihin siinä tilanteessa pääsemme.

Kuva 16. musiikkivideon kuvauksista Kruunuvuorelta. Pusila.

Kuva 17. musiikkivideon kuvauksista Kruunuvuorelta. Pusila.

Äännet

Kuvaustilanteessa äänitimme askeleet ja atmot kuvauspaikalta varmuuden vuoksi. Kuitenkin video tuntui parhaalta pelkällä musiikilla ilman ylimääräisiä ääniä. Visuaalisen videon on tarkoitus toimia musiikkia korostavana ja kiinnostusta herättävänä elementtinä muusikon tarpeisiin. Niinpä musiikki sai olla omana elementtinään, ilman häiriötä aiheuttavia muita ääniä.

Kenelle video on tehty

Video on tehty Itä-Hollola-installaation musiikkia kuunteleville henkilöille. Video tulee näkymään Itä-Hollola installaation omilla nettisivuilla sekä artistin Youtube-kanavalla. Mielestäni videon helpous ja rentous sopii hyvin musiikkivideoon. Minimalistinen ja rosoinen hidastempoinen video varmasti sopii artistin musiikista pitävälle ihmisille.

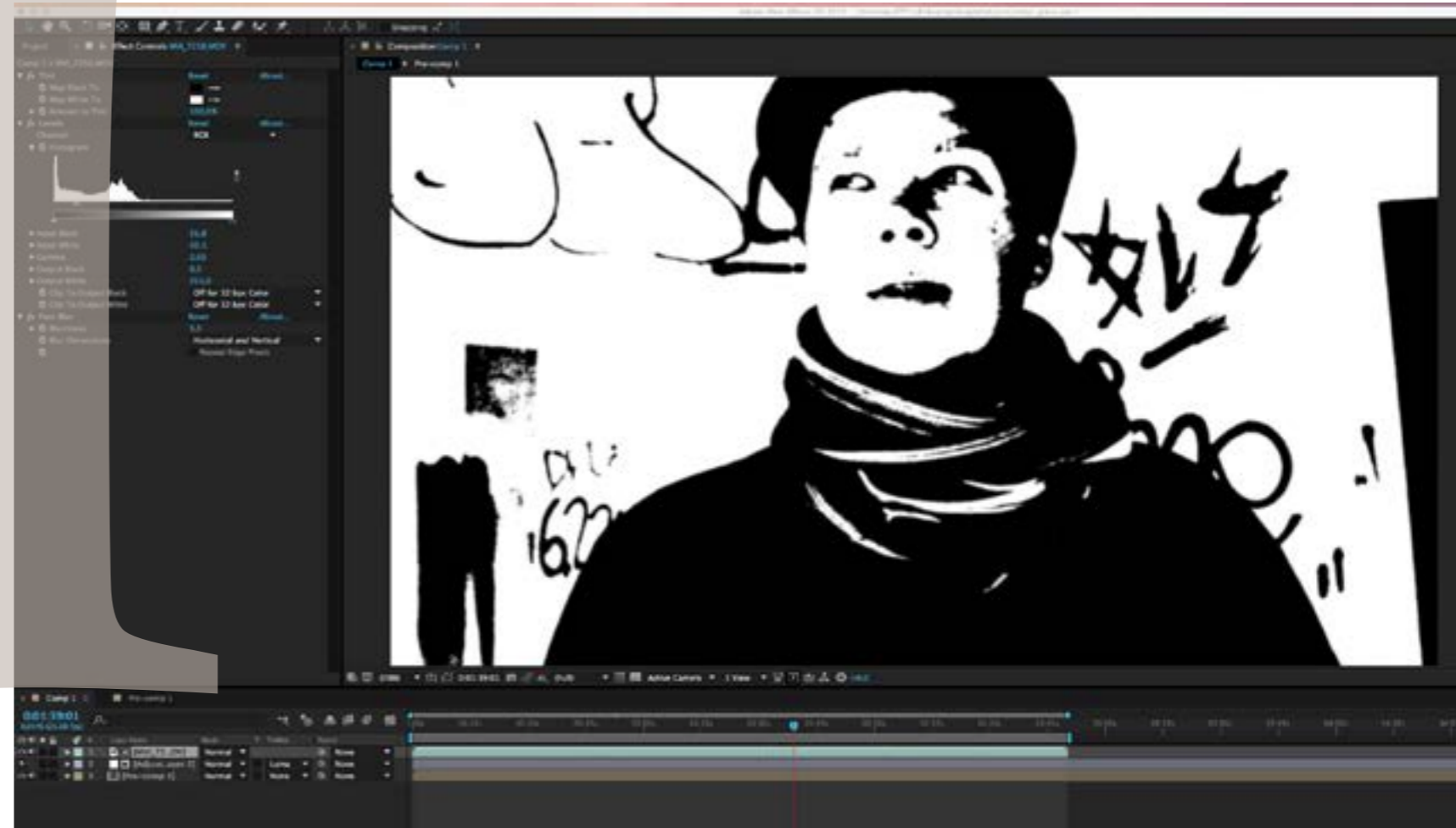
4.1

Jälkikäsitteily - visuaalinen ilme

Jälkikäsitteilyssä keskityin videon siistimiseen. Hämärien kuvausolosuhteiden takia videossa oli jonkin verran kohinaa, jota pyrin poistamaan. Myös värimäärityllä oli oma tarpeensa. kokeilin muutamia erilaisia tyylejä. Päädyin korostamaan keinovalossa kuvatuissa kohdissa sinisyyttä, näin sain alakerran näyttämään hieman pimeämmältä. Luonnonvalossa kuvatut kohdat olen pyrkinyt jättämään hyvin neutraaliksi. Kohinan poistaminen tapahtui After effects -ohjelmalla, jolla määritetään kuva mustavalkoi-

seksi, tämän jälkeen voidaan tehdä erilaiset korjaukset niin mustaksi määritetyille, kuin valkoisellekin alueelle. Samalla kuvaan voidaan lisätä kevyt blur- ja sharpen- efekti, jälleen toinen mustalle ja toinen valkoiselle. Keino on erittäin tehokas, mutta pitkässä videossa jossa valon määrä muuttuu, se ei toimi aivan niin hyvin kuin olisi mahdollista. Yritin tehdä efektin niin että se toimii kohtuullisesti kaikissa videon vaiheissa. Ikäänkuin keskiarvo valoisten ja hämärien kohtauksien perusteella.

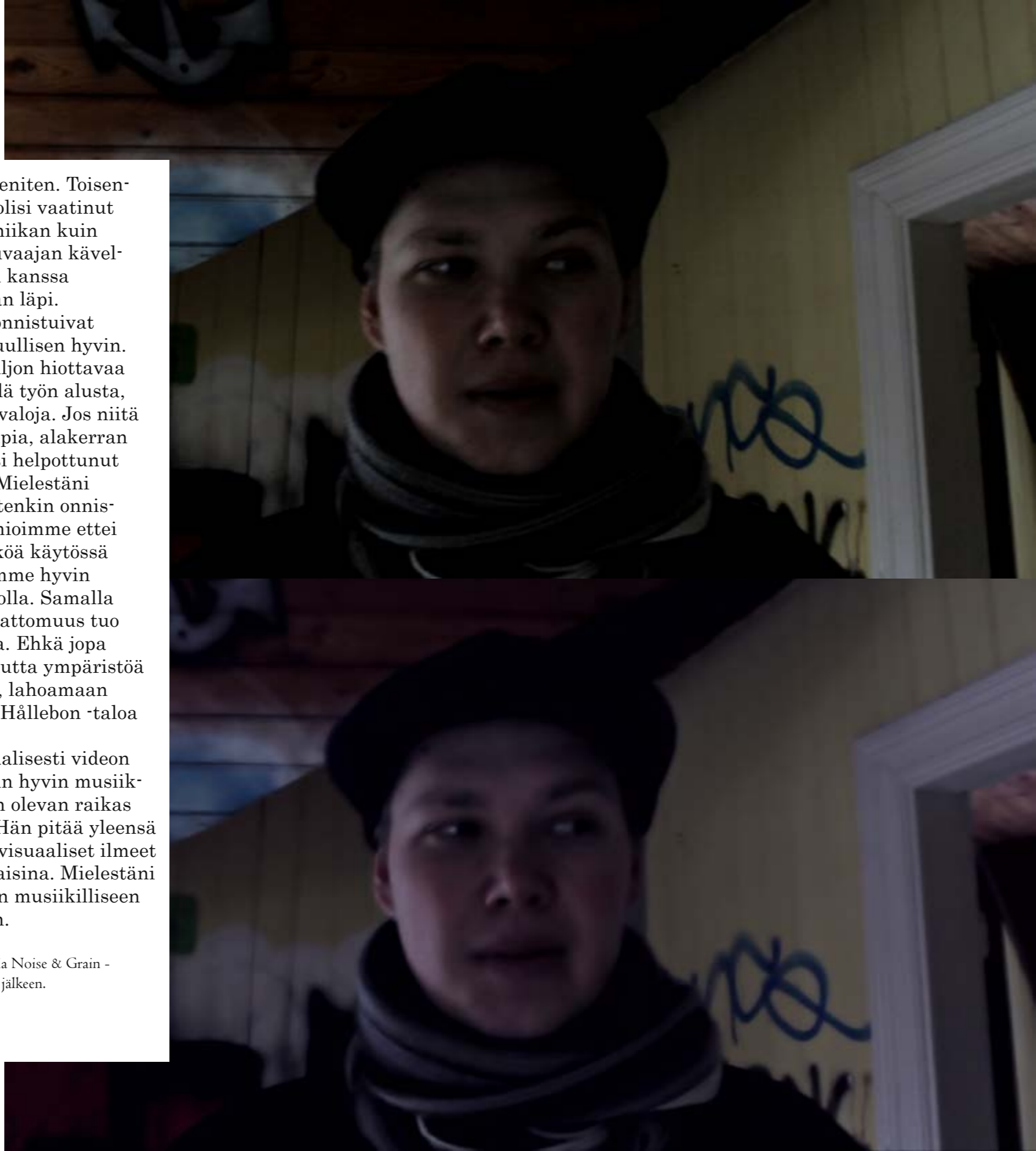
Kuva 18. & 19. Kuvat musiikkivideon kohinan poiston työvaiheista after effects ohjelmasta.

Valitessani kuvauslokaation tavoittelin paikkaa, jossa ympäristö ei aiheuttaisi kuvaustilanteessa ylimääräisiä muuttujia. Tilanne kääntyi niin että vaikka paikka oli rauhallinen työskennellä, sen suurin haaste kehkeytyi valosta ja portaikoista. Autiotalon pimeään alakerran valaiseminen kahdella ledivalolla oli haastavaa ja se olisi vaatinut enemmän aikaa kokeilemiseen ja harjoitteluun. Päädyimme ratkaisuun, jossa valot liikkuvat kuvaustilanteen mukana. Se kuitenkin aiheutti pieniä muutoksia valoissa jokaiseen ottoon. Lisäksi liikkuva valo näkyy myös videossa aiheuttaen jonkin verran varjoja. Suurin muutos joka harmittaa, on kohta, jossa kävellään portaat ylös luonnonvaloon. Kuvan oli tarkoitus olla kasvojen puolella, jolloin pimeä alakerta olisi jäänyt näyttelijän taakse ja luonnonvalo olisi piirtänyt hänet esiin. Ensin kasvot ja sitten koko henkilön. Portaikko oli kuitenkin niin vaarallinen, ettei kuvaaja voinut kävellä sitä ylös takaperin. Tämä oli harmillinen muutos. Muutenkin portaikko näyttää nyt välimatkalta ja siirtymältä, vaikka sen oli tarkoitus olla oleellinen ja visuaalisesti näyttävä osa – yksi kohta, jolta

odotin kaikkein eniten. Toisenlainen toteutus olisi vaatinut muunlaisen tekniikan kuin shoulderrigin kuvaajan kävellessä näyttelijän kanssa tapahtumapaikan läpi. Itse kuvaukset onnistuivat mielestäni kohtuullisen hyvin. Videossa olisi paljon hiottavaa ja jos saisin tehdä työn alusta, lisäisin ainakin valoja. Jos niitä olisi ollut useampia, alakerran kuvaaminen olisi helpottunut huomattavasti. Mielestäni valaistus on kuitenkin onnistunut, kun huomioimme ettei meillä ollut sähköä käytössä talossa. Pärjäsimme hyvin kahdella ledivalolla. Samalla videon lavastamattomuus tuo realismin tuntua. Ehkä jopa dokumentaarisuutta ympäristöä – ainutlaatuista, lahoamaan jätettyä vanhaa Hällebon -taloa kohtaan. Mielestäni visuaalisesti videon ilme sopii erittäin hyvin musiikkiin ja uskon sen olevan raikas video artistille. Hän pitää yleensä kaikki videot ja visuaaliset ilmeet hyvin yksinkertaisina. Mielestäni video sopii hänen musiikilliseen imagoonsa hyvin.

Kuva 20 & 21 Mallikuvia Noise & Grain -kohinan poisto ennen ja jälkeen.

Jälkikäsitteilyä tehdessä tuli vastaan monia erilaisia haasteita ja visuaalisia onnistumisia. Kuvan laatu ei mielestäni ole paras mahdollinen ja välillä en ollut varma, miten sen visuaalinen ilme saataisiin korjattua. Kävin läpi aikaisempia ottoja, päätyen lopulta aina siihen, että pidin viimeistä ottoa parhaana. Kokeilin erilaisia värimäärityksiä, tein alakerrasta sinertävän, yläkerrasta ja ulkotilasta keltaisemman. Kokeilin jopa animoida yläkerran sivuhuoneen maskilla violetiksi, lisätäkseni apeaa tunnelmaa ja kontrastia keltaiseen yläkertaan. Lopulta kuitenkin poistin kaikki muut värimääritykset, paitsi alakerran sinisyyden. Se näytti visuaalisesti parhaalta. Se sopi tarinankerrontaan, korostaen hämärää ja kylmää tunnelmaa. Kohinan poisto muutti videon laadun puhtaammaksi ja samalla

hieman utuisen oloiseksi. Kun sain nämä muokkaukset tehtyä, mikään kokeilemani ei niiden jälkeen näyttänyt yhtä hyvältä. Kokeilin, saisinko animoitua maskin joka määrittäisi kohinanpoiston rajat ja valotuksen. Se ei kuitenkaan tuottanut visuaalisesti yhtä kiinnostavaa jälkeä. Päädyin poistamaan muutokset ja pitäydyin aiemmin tekemissäni visuaalisissa efekteissä. Videon alkuun kokeilin artistin nimeä sekä kappaleen nimeä - ensin isoilla fonteilla. Päädyin kuitenkin tässäkin minimalistisiin ja kevyempiin fontteihin. Artisti halusi videon alkuun oman äänitysstudionsa nimen sekä artistinimensä.

Kuva 22 & 23 Kuvat musiikkivideon plansseista.

5

Arviointi

Opinnäytetyön tekeminen on ollut hyvin antoisa projekti. Hienointa on, että sain suunnitella ammattialaani liittyvän työn ja toteuttaa sen omin ehdoin. Projekti on ollut alusta asti itselleni erittäin mieleinen ja kiinnostava. Uppouduin täysin kaikkiin työvaiheisiin projektin aikana. Luin paljon kirjallisuutta, pääosin elokuva-aheista. Kirjoista sain inspiraatiota niin suunnittelua, kuvaamista, ohjaamista kuin editointiakin varten. Kuitenkin kaikkien hienoin työvaihe on nyt työn lopussa nähdä se kokonaisuus,

Kuva 24. musiikkivideon efektoinnistä. Kohta jossa valoisienkohtien blur- ja mustan sharpen pääsevät oikeuksiinsa.

jota olen koko kevään tehnyt. Kävin helmikuussa valokuvaamassa Kruunuvuorella ja silloin en olisi osannut ajatella, että käyttäisin valokuvani opinnäytetyöni kirjallisen osion kuvitukseksi. Jos saisin aloittaa alusta, tekisin monia työvaiheita toisin. Olen kuitenkin tyytyväinen projektiin kokonaisuutena – niin inspiraatioon, suunnitteluun, kuvauksiin kuin lopputulokseenkin.

Lähteet

Aumont, J., Bergala, A., Marie, M., & Vernet, M. 1996. Elokuvan estetiikka. Helsinki: Edita.

Freer, I. 2003. One-take wonder ; for the first time ever a feature film has been shot in a single, uninterrupted take. the results are startling, says ian freer. Mail on Sunday, Feb 23, 2003. pp. 34.

Gilbey, R. 2016. One-take wonder. New Statesman, 145(5308), 51-51.

Lumet, S., & Stenman, P. 2004. Elokuvan tekemisestä. Helsinki: Like.

Mcgrath, D. 2016. Painting darkness with light: An interview with darius khondji. Cineaste, 41(2), 40-43.

Von Trier, L., & Björkman, S. 2003. Trier on von trier [Trier om von Trier.English]. London: Faber and Faber.

